

Bruksela, 23 kwietnia 2026 r.
(OR. en)

8526/26

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2026/0094 (NLE)**

**ENV 406
CLIMA 220
POLMAR 34**

WNIOSEK

Od: Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)

Data otrzymania: 23 kwietnia 2026 r.

Do: Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej

Nr dok. Kom.: COM(2026) 172 final

Dotyczy: Wniosek
DECYZJA RADY
w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej
w ramach Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru
Północno-Wschodniego Atlantyku na posiedzeniu Komisji OSPAR
w czerwcu 2026 r.

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2026) 172 final.

Zał.: COM(2026) 172 final

Bruksela, dnia 23.4.2026 r.
COM(2026) 172 final

2026/0094 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach
Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Północno-Wschodniego Atlantyku
na posiedzeniu Komisji OSPAR w czerwcu 2026 r.**

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii na forum Komisji Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Północno-Wschodniego Atlantyku („Komisja OSPAR”) w związku z przewidywanym przyjęciem zalecenia w sprawie stopniowego wycofywania lin osłonowych służących jako fartuch włoka.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Konwencja OSPAR

Konwencja o ochronie środowiska morskiego obszaru Północno-Wschodniego Atlantyku („konwencja OSPAR”) ma na celu ochronę obszaru morskiego Północno-Wschodniego Atlantyku przed niekorzystnymi skutkami działalności człowieka w celu ochrony zdrowia ludzkiego i zachowania ekosystemów morskich oraz, w miarę możliwości, odbudowy obszarów morskich, które zostały dotknięte tymi niekorzystnymi skutkami. Przystąpiło do niej 16 umawiających się stron: Belgia, Dania, UE, Finlandia, Francja, Niemcy, Islandia, Irlandia,

Luksemburg, Niderlandy, Norwegia, Portugalia, Hiszpania, Szwecja, Zjednoczone Królestwo i Szwajcaria. Konwencja OSPAR weszła w życie w dniu 25 marca 1998 r.

2.2. Komisja OSPAR

Komisja OSPAR (ustanowiona art. 10 konwencji OSPAR) składa się z przedstawicieli każdej z umawiających się stron; zbiera się w regularnych odstępach czasu i w każdym przypadku, kiedy jest to konieczne ze względu na szczególne okoliczności. Do jej obowiązków należy nadzorowanie wprowadzania w życie konwencji oraz dokonywanie przeglądu priorytetów OSPAR, warunków panujących na obszarze morskim, skuteczności przyjmowanych środków, a także rozważanie potrzeby przyjęcia wszelkich dodatkowych lub odmiennych środków. Na podstawie art. 10 ust. 3 konwencji OSPAR Komisja OSPAR może przyjmować decyzje i zalecenia zgodnie z art. 13 tej konwencji.

Zgodnie z art. 20 konwencji każdej umawiającej się stronie przysługuje w Komisji OSPAR jeden głos. UE jest uprawniona do liczby głosów równej liczbie jej państw członkowskich, które są umawiającymi się stronami konwencji. UE nie korzysta ze swojego prawa głosu, jeśli jej państwa członkowskie korzystają ze swojego prawa głosu, i odwrotnie (art. 20 ust. 2). Zgodnie z art. 13 ust. 1 konwencji OSPAR decyzje i zalecenia są przyjmowane jednogłośnie przez umawiające się strony albo – jeśli nie można osiągnąć jednomyślności – większością trzech czwartych głosów umawiających się stron.

2.3. Planowany akt Komisji OSPAR

Na posiedzeniu w czerwcu 2026 r. Komisja OSPAR ma przyjąć zalecenie w sprawie stopniowego wycofywania z użycia lin osłonowych służących jako fartuch włoka, co ma znacząco ograniczyć ilości odpadów morskich pochodzących z narzędzi połowowych („planowany akt”). Liny osłonowe są wykonane z tworzyw sztucznych, przez co zwiększają zanieczyszczenie tworzywami sztucznymi, a ponadto stanowią trwałe zagrożenie dla gatunków morskich, które mogą się w nie zaplątywać.

W zaleceniu, które nie jest prawnie wiążące, zachęca się umawiające się strony OSPAR, aby przyjęły krajowe środki w celu zastąpienia lin osłonowych rozwiązaniami alternatywnymi,

które są przyjazne dla środowiska, oraz aby wspierały testowanie i opracowywanie takich alternatyw. Ponadto zaleca się, by po ustaleniu odpowiednich rozwiązań alternatywnych strony podjęły wspólne działania na rzecz wymiany informacji, eliminacji potencjalnych barier i propagowania odnośnych środków prawnych.

W zaleceniu poparto również działania w zakresie monitorowania, które pozwolą zbadać wpływ lin osłonowych na środowisko morskie.

3. STANOWISKO, JAKIE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Stanowisko, jakie ma być zajęte na posiedzeniu Komisji OSPAR w czerwcu 2026 r., polega na poparciu przyjęcia planowanego aktu. Zalecenie jest zgodne z przepisami UE dotyczącymi ochrony środowiska morskiego, w tym z dyrektywą (UE) 2019/904, która dotyczy zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, oraz z dyrektywą 2008/56/WE, która ustanawia ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego. Jednym z zasadniczych elementów tej drugiej dyrektywy jest wprowadzanie środków, które mają na celu zapobieganie szkodom powodowanym przez odpady morskie w środowisku przybrzeżnym i morskim, co stanowi niezbędny warunek osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich.

Ponadto rozporządzenie (UE) 2019/1241 określa przepisy dotyczące zachowania zasobów rybnych i ochrony ekosystemów morskich. Te akty prawne UE zapewniają spójne ramy ewentualnego stopniowego wycofywania lin osłonowych w celu ograniczenia zanieczyszczenia tworzywami sztucznymi, zgodnie z celami planowanego zalecenia OSPAR. Przyjęcie stanowiska Unii w sprawie planowanego zalecenia jest konieczne, ponieważ ułatwi ono wdrażanie polityk i prawodawstwa UE oraz zapobiegnie szkodom w środowisku morskim i poprawi jego ochronę. Wnioskuje się zatem, aby Unia poparła przyjęcie planowanego aktu.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”¹.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Komisja OSPAR jest organem utworzonym na mocy porozumienia, a mianowicie konwencji OSPAR.

Planowany akt stanowi akt mający skutki prawne w rozumieniu art. 218 ust. 9 TFUE, ponieważ zalecenie w sprawie stopniowego wycofywania lin osłonowych służących jako

¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r., Niemcy przeciwko Radzie, C-399/12, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

fartuch włoka, nawet jeśli nie jest prawnie wiążące, wywołuje skutki prawne na mocy prawa międzynarodowego, jako że konwencja OSPAR nakłada na umawiające się strony obowiązek określonego postępowania w związku z wdrażaniem zaleceń Komisji OSPAR.

W tym kontekście należy odnieść się do art. 22 konwencji OSPAR, który nakłada na umawiające się strony prawny obowiązek regularnego przekazywania Komisji OSPAR sprawozdań na temat „a) środków ustawodawczych, wykonawczych lub innych podejmowanych przez nie dla wprowadzenia w życie postanowień konwencji oraz decyzji i zaleceń przyjętych na jej mocy, w tym w szczególności środków podjętych w celu zapobiegania i sankcjonowania zachowania naruszającego te postanowienia”. Ponadto art. 23 konwencji OSPAR stanowi, że Komisja OSPAR „ocenia [...] zgodność [sprawozdań okresowych] z konwencją oraz decyzjami i zaleceniami przyjętymi na jej mocy”.

W postanowieniach tych wyraźnie stwierdzono, że konwencja OSPAR stanowi w sposób wiążący prawnie, że od stron oczekuje się wprowadzenia środków w celu wdrożenia zaleceń Komisji OSPAR oraz złożenia sprawozdania na temat tych środków, a ich przestrzeganie jest monitorowane przez Komisję OSPAR, co nakłada na strony obowiązek określonego postępowania w odniesieniu do tych zaleceń. Z tego powodu uznaje się, że zalecenia OSPAR wywołują skutki prawne wobec umawiających się stron, w tym Unii, w rozumieniu art. 218 ust. 9 TFUE.

W przypadku zalecenia dotyczącego stopniowego wycofywania lin osłonowych służących jako fartuch włoka treść zalecenia potwierdza występowanie takich skutków prawnych. W tym kontekście należy odnieść się do pkt 5 zalecenia zatytułowanego „Sprawozdania z wdrożenia”, w którym potwierdzono, że od stron oczekuje się wdrożenia zalecenia i że są one zobowiązane („należy przedłożyć”) do składania sprawozdań z tego wdrożenia, przy użyciu specjalnie ustalonego formatu sprawozdawczości określonego w załączniku I do zalecenia.

W związku z tym planowany akt ma dla Unii skutki prawne na mocy prawa międzynarodowego, ponieważ na Unię, jako umawiającą się stroną konwencji OSPAR, nakłada się obowiązek wdrożenia planowanego aktu i złożenia sprawozdania z tego wdrożenia. Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych umowy.

W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE jest uzależniona głównie od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie poboczny charakter, decyzja przyjęta w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, a mianowicie podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu dotyczą ochrony środowiska. Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest w związku z tym art. 192 ust. 1 TFUE.

4.3. Podsumowanie

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 192 ust. 1 w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Północno-Wschodniego Atlantyku na posiedzeniu Komisji OSPAR w czerwcu 2026 r.

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia zawarła konwencję OSPAR („konwencja”) decyzją Rady 98/249/WE z dnia 7 października 1998 r.
- (2) Na podstawie art. 10 ust. 3 tej konwencji Komisja ustanowiona na mocy art. 10 ust. 1 konwencji („Komisja OSPAR”) może przyjmować decyzje i zalecenia zgodnie z art. 13 konwencji.
- (3) Na 29. posiedzeniu zwyczajnym, które rozpocznie się w dniu 22 czerwca 2026 r., Komisja OSPAR ma przyjąć zalecenie w sprawie stopniowego wycofywania lin osłonowych służących jako fartuch włoka.
- (4) Jeżeli zalecenie Komisji OSPAR w sprawie stopniowego wycofywania lin osłonowych służących jako fartuch włoka, zostanie przyjęte, wywoła ono skutki prawne dla Unii.
- (5) Należy zatem ustalić stanowisko, jakie ma zostać zajęte w ramach Komisji OSPAR w odniesieniu do zalecenia w sprawie stopniowego wycofywania lin osłonowych służących jako fartuch włoka,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Unia zgadza się na przyjęcie w ramach Komisji OSPAR zalecenia w sprawie stopniowego wycofywania lin osłonowych służących jako fartuch włoka.

Artykuł 2

Niewielkie zmiany techniczne stanowiska określonego w art. 1 mogą zostać uzgodnione bez kolejnej decyzji Rady.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*